

Кури Сайидюнуси, шахсиятест, ки дар миёнаи чомеаи Тоҷикистон натавонист мавкеи худро пайдо кунад. Дар огози чанги шахрвандӣ бо хамроҳии чандеи дигар аз хамандешахову хамдеҳахояш дар майдоннишинихои солҳои 90-ум иштирок намуд. Онҳо аз зодгоҳи худ танҳо барои шиорпартоӣ ва равған рехтан ба чанги шахрвандӣ вориди шаҳри Душанбе гардид. Чанги бародаркуш оғоз гардиду ӯ аз тарси ҷон кишварро тарк намуд.

Аз Роҳ ҷониби кишвари арабии Сурияро пеш гирифт. Сипас, гоҳе дар ин кишвару гоҳи дигаре дар кишвари дигар ба оворагардӣ машғул гардид, ки то имрӯз идома дорад. Замоне дар Чумхурии исломии Эрон иқомат дошт. Сипас бо сабабҳои маълум ҷояшро иваз карду айнӣ замон дар шаҳри Бейрути Лубнон қарор дорад ва фардо номаълум аст, ки кучоро барояш манзил ихтиёр мекунад.

Новобаста аз он ки тамоми ҳориву зорихоро пушти сар кардааст, аммо ҳамоно ба Ватан, миллат, давлат меҳру ихлосе надорад. Ҳамарӯза бӯи ҷангро истишмор менамояду аммо ҳамоно ҳостори ташкил намудани ҷунин даргириҳо дар ватани аҷдодии ҳадаш ҳаст. Маҳз натиҷаи ҷунин сиёсатбозихои ӯ буд, ки завҷашро дар кишвари Ёзбекистон ба муддати тӯлонӣ рағонаи зиндон карданд. Билоҳира аз дасти ҳатоғихои шавҳараш зани ӯ тоб наоварда, дар зиндонҳои он кишвар аз дунё даргузашт. Аммо, ҳамаи ин ҳаҳои содиркардааш барои кури Сайидюнус дарси ибрат нагардид. Натавонист ҷунин иштибоҳхое гузашта барояш намунаи ибрат гарданд ва аз роҳи нодурусте, ки рафта истодааст, баргардад.

Айнӣ замон бошад мисли сарбоз барои Эрон хизмат карда истодааст. Вале, дар ягон давру замон ӯ сарбози ватану миллати худ набуд. Ва хизмати на барои ҳалку миллаташ балки мисли сарбози зарҳаридест, ки дар рӯ ба рӯи миллату давлаташ қарор гирифта, дар набард аст. Моҳҳои охир ҳамагон ҳис мекунем, ки нисбати Тоҷикистон ҷӣ гуна ҷанғхоро аз кишварҳои ба мо маълум роҳандозӣ кардаанд. Акнун ҷанғҳо на ба воситаи яроку аслиҳа, тупу тӯфанг, балки дар расонаҳо ҳеле тезу тунд ҷараён дорад. Дар ин ҷунин муҳорибаҳои алайҳи Тоҷикистон кури Сайидюнуси дар ҷабҳаи ҳеле пеш қарор гирифтааст.

Ҳар нафаре, ки ҳади ақал як маротиба акси ўро дида бошад, хуб эҳсос мекунад, ки хизматгори кист. Ин ҳама талошҳояш барои нооромии мардум аз кучо сарчашма мегирад. Барояш тамоми васоили заруриро муҳайё кардаанд. Маблағҳои лозимаро барояшо ихтисос додаанд, сомонӣ иттилоотиро низ боз карда дар ихтиёраш воғузур кардаанд, то ин ки тавонад дар сатҳи зарурӣ зарба занад. Ҳукумати кишварро зерӣ интиқоди шадид қарор медиҳад. Сомонаи мутааллиқ ба ӯ ки бо номи «ksaadat.co» дар шабакаи интернет фаъолият дорад, ҳамагон сиҳои худ алайҳи ҳукумат ва соҳти конститусионӣ истифода мебарад.

Аз ин ё он амали ниҳодҳои ҳукумати эътироз намояд. Мардумонро ба шӯр овардани мешавад. Тавассути навиштаҳояш талош ба он дорад, ки соқинони кишвар аз ҳукумат норозигӣ кунанд, даст ба тазоҳурот зананд ва ин ҳама оромие, ки бар ивази ҷони садҳо инсон ба даст омадааст, пурра аз байн баранд. Ҷунин мешуморад, ки ҷунин оромӣ барои ҷӣ ба ӯ лозим аст?! Худи ӯ дар фосилаи ҳеле дур аз Тоҷикистон макон гирифтааст.

Хавфе барояш таҳдид намекунад. Танҳо чанде наздиконаш дар Тоҷикистон зиндагӣ доранд, ки ӯ парвои онҳоро надорад. Агар чони наздиконаш барояш заррае арзиш медошт, модари фарзандонашро барои чоният содир намудан пешбарӣ намекарду хати маргашро аз зиндон намегирифт. Инсоне, ки бар зану фарзанди худ ҳалиму меҳрубон нест, пас чӣ гуна ба дигарон ғамхорӣ мекунад?!

Дар зехни ин сарбози манкуртшуда арзишҳои миллату миллатдорӣ, давлату давлатдориро солҳо пеш куштаанд. Агар чунин нест, пас чаро ходисаҳои Сурия, Ироқ, Либия ва дигар кишварҳо барояш дарси ибрат нагаштааст?! Зеро мо медонем, ки ин давлатҳо замоне ободу зебо ва мардумонаш ҳеле зиндагии осуда доштанд ва бо пайдо шудани чунин инсонҳои мисли Истаравшанӣ зиндагии осудаашон ба чаҳанам табдил гардид. Бешубҳа дар айни замон мисли техникае гаштааст, ки бо паҳш кардани тугмача тамоми фармонҳоро бе ҷуну чаро иҷро мекунад. Аз тарзи муносибаташ бо арзишҳои милли хуб эҳсос кардан мумкин аст, ки чӣ қас асту чӣ қиммат дорад. Соле қабл васоити ахбори ҷопии кишвар сӯҳбатҳои маҳрамонаи ӯро ба нашр расонида буданд, ки мавзӯи суҳбатҳо ин бо қадом тарз вазъи ороми кишварро ноором кардан мебошад халос. Дар пайроҳаи нодуруст ва бо ибораи дигар дар ин ҷабҳа ӯ ҳаргиз танҳо набуду нест. Ба мисли қури Сайдиюнус дахҳо тани дигар инсонҳои вучуд доранд, ки ба ӯ кумак мерасонанд.

Чунин инсонҳо дар ягон давра замон соҳиби ҳурмату эҳтиром ва иззату иқром набуданд. Зеро дар тамоми дину мазҳаб, ҳалқу миллат хиёнаткорро шахси бадтарини ҷомеа маҳсуб мешавад.